

Publicerad 2015-02-16 17:35 av gnupung

tsunami (GE MIG NÅGONTING SOM KÄNNS)

det finns en stam i den sydamerikanska regnskogen som heter densana. de tror att när en levande varelse dör så skapas ett hål eller ett tomrum i världsenergin. detta tomrum kan bara fyllas med en ny födelse. så förblir mängden levande energi i världen beständig. människa, fågel, fisk, växt. det spelar ingen roll. allt är levande energi. vi är levande energi. vi är förenade.

så vad är en människa värd? om du ger av din kärlek, din kreativitet, din omsorg, din tankevärld. om du delar allt du har. om du är jason. är du värdig då? är du, björn? för hur mäts en människas värde? får hen höra till?

(du är här. därför hör du till.)

här kommer jag med hjärtat i handen. enda sättet jag vet hur en bär det. så många förälskelser som glider mig mellan fingrarna. håll i mina händer. en skulle kunna tro att det gör mig gudomlig. men mest gör det att jag tappar saker.

som att försöka fånga din utandning. tämja den. pressa in din begagnade luft i mina lungor.

för jag vill fucking också ha någon som tar på min rumpa på offentliga platser. för jag vill fucking också ha en flickvän som stoppar min fitta full med soygurt när jag har svamp. och som sedan försöker äta upp den. soygurten alltså. fast jag är inte säker på om svamp passar in i den utopin. men jag kan inte komma på något annat tillfälle en har fittan full med soygurt.

så

GE MIG NÅGONTING SOM KÄNNS

tänker att det här är som en svensk komedi. jag vet inte om jag ska skratta eller gråta. och du tror att det är du, men jag kan inte leva så.

det här är inte vår ort. men i vår vita medelklassuppväxt existerade vi här. dessa gator som präglade oss, formade oss. vi som färgade dem. bokstavligt. med kriterior. och fulla inför en karneval. de silverfärgade konturerna av kniv och gaffel kommer aldrig helt att tvättas bort. inte av regn, inte av tid. så i vår privilegierade tillvaro var dessa gator våra, tillhörde de oss. och sömmarna som spricker i systemen vi vill störta. hör hur det knakar som foglossningar och skallbensfrakturer.

efteråt. och jag har fortfarande fingrarna i dig. mina läppar mot dina. din sätta. och mina lakan har sett dig naken nu men jag kan ändå inte förstå. när du kniper ihop dina ögonlock, vad som gömmer sig där bakom. dina ögonbryn som jagar varandra i en slags tafattlek, tafatthet. som spretiga, ludna larver över ditt ansikte. jag vet inte om jag tycker att det är fult eller om det är det som gör dig snygg. och jag vet inte om du minns. men igår. i natt. vi som gifte oss i baksätet av en svarttaxi. hur dina läppar tatuerades på min hud. din ryggrads krökningar. ögonen vidöppna, oseende. bottenlösa läten någonstans djupt inifrån. hur jag älskade dig då. för en natts äktenskap och morgonbussen hem.

vi är den absoluta nollpunkten. härifrån bygger vi världen ny. ett universum som bara tillhör oss, mina känslor som bara du har tillgång till. dina tankar som sträcker sig som DNA-spiraler genom vårt kosmos. en helix för mig att bestiga. jag som försöker. som klättrar ärtskott och bönstjälkar för att komma till dig. med mitt porösa hjärta i handen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gnupung med Poeter.se id #7635 innehar upphovsrätten